

4 דוגמא למונח רביע

ויקרא אמר כב, כב
עֲנֵתָ אוֹ שְׂבוּר אוֹ-תְרוּץ אוֹ-יִבְלַת אוֹ גֵרֵב אוֹ יִלְפַת לא-תִקְרִיבוּ אֵלָה לָהּ
וְאִשָּׁה לא-תִתֵּן מִתָּהָם עַל-הַמִּזְבֵּחַ לָהּ:
אוֹ-תְרוּץ אוֹ-יִבְלַת – מונח רביעי, לפחות ארבע סוגי יבלת,

תורה תמימה הערות ויקרא פרק כב הערה קלד

קלד) ר"ל מי שיש לו יבלת, והוא שם דבר, ולא תואר לאבר שיש בו מום כשאר באורי המלות שבפרשה זו בזה הענין, וכן תרגם אונקלוס או יבלן. ובסי' התורה"מ כתב דזה דוקא אם היבלת בעין אבל יבלת בגוף בודאי לא הוי מום, כי זה דבר המצוי מאד. אבל לא נראה לי כן, אחרי דסתמא כתיב, אלא נראה עפ"י מש"כ רש"י כאן **יבלת** וורוא"ה בלע"ז, וכן פי' בעירובין ק"ג א', והוא הנקרא בלשון לטיני"י וצרפת וועריאכס, שתכונתו כעין יבלת גדולה וקשה, וביבמות ק"כ א' פירש"י על שומא ג"כ וורוא"ה בלע"ז, **וכפי הנראה שונים הן מיני וורוא"ה, יש מהן מחלה והוא יבלת] ויש מהן שומא בעלמא [וורוא"ה], והמלה וורוא"ה הוא שם כולל לשיניהן:**

בבלי בכורות מ, ב

גמ'. למימרא דיבלת הוי מומא? ורמיניהו? ואלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה: בעל גרב ובעל יבלת! ותסברא? הא כתיבא (ויקרא כ"ב) **יבלת** באורייתא! אלא ל"ק, הא - בגופו, הא - בעינו; מכדי, קרא סתמא מה לי בגופו ומה לי בעינו? אלא לא קשיא, הא - דאית בה עצם, הא - דלית בה עצם; דקרא - דאית בה עצם, מתני' - דלית בה עצם, בעינו - הוי מומא, בגופא - לא הוי מומא. ולית לה עצם בגופא פסולה הרי תלתול בעלמא הוא! דתנן, ר"א אומר: בעלי התילולין פסולין באדם וכשירין בבהמה! אלא, אידי ואידי בעינו, ולא קשיא, הא - בשחור, הא - בלבן והא אין מוימין בלבן? אלא, אידי ואידי בלבן, ואמר ר"ל: לא קשיא, הא - דאית בה שער, הא - דלית בה שער.

יבלת עם עצם – מום בגוף הבהמה, יבלת בלי עצם – תלתול בעלמא הוא, יבלת בגוף לא הוי מום כי זה דבר מצוי מאד, ויש יבלת גדולה וקשה שלא מצויה כל כך, ויש שומא יבלת בעין היא מום כנראה קבוע, אחת בשחור ואחת בלבן, או רק בלבן אבל אחת יש בה שער, ואחת אין בה שער.

5 דוגמא לרביע ושתי סדרות מהפך פשטא ואחריהן [מונח] זקף-קטן

רביע עם שתי סדרות מהפך פשטא [מונח] זקף-קטן,

ויקרא תזריע יג, א-ב

[א] וַיִּדְבֹר ה' אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר:

[ב] אֲדָם כִּי-יִהְיֶה בְעוֹר-בְּשָׂרוֹ שֹׁאֵת אוֹ-סַפְחַת אוֹ בְהֵרַת וְהָיָה בְעוֹר-בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צִרְעָת

וְהָיָא אֶל-אַחֲרָן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל-אַתָּה מִבְּנֵי הַכֹּהֲנִים:

אָדָם – רביעי, **כִּי-יִהְיֶה בְעוֹר-בְּשָׂרוֹ** – מהפך פשטא, **שֹׁאֵת אוֹ-סַפְחַת אוֹ בְהֵרַת** – מהפך פשט זקף-קטן

ספרא תזריע פרשה א פרשת נגעים. פרק א

וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, **אָדָם כִּי-יִהְיֶה בְעוֹר-בְּשָׂרוֹ**, מה תלמוד לומר לפי שנאמר ואיש או אשה כי יהיה בעור בשרו בהרות בהרות טהורות, אין צריך לומר בהרות שאין בהם מראות נגעים ושלא באו לכלל אלא בהרות שבהם מראות נגעים שהיו בגוי ונתגייר, בקטן ונולד, בקמט ונגלה בראש ובזקן בשחין ובמכוה בקדת המורדין.

נשתנו מראיהם בין להקל בין להחמיר, ר' אלעזר בן עזריה מטהר, רבי אלעזר בן חסמא אומר להקל טהור ולהחמיר תראה כתחלה רבי עקיבא אומר בין להקל בין להחמיר תראה כתחלה לכך נאמר אדם כי יהיה לכולי עלמא לא מתיחסים לנגע שהיה,

התורה והמצוה (מלב"ם) מבאר את תורת כהנים כי אם היה כתוב מלת **אשר** היה מורה על קנין הנמצא בעצם מכבר, נגע צרעת שכבר היה באדם. **אלא** כתיב **כִּי-יִהְיֶה** ומלת **כִּי** מורה כי יהיה מעתה **משעת החיוב**, והדרשה מהטעמים תהיה:

אָדָם – רביעי, מורה על אדם בעל לפחות אחת מארבע המראות הטמאות **כִּי-יִהְיֶה בְעוֹר-בְּשָׂרוֹ** – מהפך פשטא מורה להוציא הכתוב מפשרו וללמד שמראות אלו נולדו בו **בשעת הפטור** כנמנה ב-**משנה נגעים פ"ז מ"א** וב-**ספרא תזריע פ"א** והם **בגוי ונתגייר, בקטן ונולד, בקמט ונגלה בראש ובזקן בשחין ובמכוה בקדת המורדין ולכן אינן מטמאות.**

ועוד סידרה של מהפך פשטא זקף-קטן העוסקת בעזות לובן המראה כפי שכתבנו במקום אחר.

6 שילוב תלישא ומהפך פשטא זקף-קטן

בבלי מגילה יד,א

רב נחמן אמר קריאת זו הלילא וגו', טט – קריאת מגילת אסתר בפורים זה ההלל של פורים

שמות בשלח טו,א

אֲזַי יִשְׂרָאֵל-מִשְׁהָ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשִּׁירָה הַזֹּאת הוֹי וַיֹּאמְרוּ לְאַמְרָן
אֲשִׁירָה הוֹי כִּי-נִאְחָה נָאָה סוֹס וּרְכָבוֹ רָמָה בֵּימָם:

את-השירה הזאת לה' - מהפך פשטא זקף-קטן, שני לימודים אחד כפשוטו ואחד היוצא מפשוטו

- טט - לימוד אחד פשט שבת גדול לה' על הצלתם
- טט – ע"פ אור החיים על-כן נקבעה שירת הים בשחרית של כל יום ויוכלו להוסיף הלל ע"י מי שאל ידו להוסיף
- לימוד דרשה שניה המרומזת ב- **לה'** זקף-קטן כאן ע"י שמהפך בפשט של התבה בזקף-קטן, בשנוי סדר האותיות מתקבל הל(ל)ויה, אמירת הלל לי-ה.

ומצאנו תמיכה לדרך השניה ב- **תלמוד ירושלמי סוכה פ"ג ה"י**, ו-**תלמוד ירושלמי מגילה פ"א ה"ט (וילנה יג,א)**. דאמר רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי בעשרה לשונות של שבת נאמר ספר תילים באישור בניצוח בניגון בשיר במזמור בהשכל כרינה בתודה בתפילה בכריכה המאושר שבכולן **הללויה שהשם** והשבת כלולין בו גו'

ראה **בבלי סוטה לב, – לא,א** אֲזַי יִשְׂרָאֵל-מִשְׁהָ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשִּׁירָה אופנים שונים לאמירת השירה, בכל אופן משה מקדים ואומר (כאילו מחיצה) לעצמו ובני ישראל אומרים אחריו (כעין מחיצה לעצמם).

ראה **שמות בשלח טו,כ : פ ונתקח מרבים הנביאה** – ותקח – תלישא-קטנה, אנשים במחיצה לעצמם, הנשים במחיצה לעצמן

7 פזר תלישא

שמות משפטים כא,כט

וְאִם שׁוֹר נִגְחַל הוּא מִתְמַלְּשׁ שְׁלֹשׁם וְהוֹעֵד בְּבַעְלָיו וְלֹא יִשְׁמְרֵנוּ וְהַמִּית אִישׁ אֹשֶׁה
הַשׁוֹר וְסָקַל וְגַם-בְּעָלָיו יוֹמֵת:

בבלי בבא בתרא כח,א מנני'. **חזקת הבתים**, והבורות, והשיחין, והמערות, והשובכות, והמרחצאות, ובית הבדין, ובית השלחין, והעבדים, וכל שהוא עושה פירות תדיר - **חזקתן שלש שנים מיום לינף**, שדה הבעל - **חזקתה שלש שנים ואינו מיום ליום**; ר' ישמעאל אומר: ג' חדשים בראשונה, ג' באחרונה, ושנים עשר חדש באמצע - הרי י"ח חדש; ר"ע אומר: חדש בראשונה, וחדש באחרונה, וי"ב חדש באמצע - הרי י"ד חדש. א"ר ישמעאל: בד"א - בשדה לבן, אבל בשדה אילן, כנס את תבואתו ומסק את זיתיו כנס את קייצו - הרי אלו ג' שנים.

גמ'. אמר ר' יוחנן, שמעתי מהולכי אושא שהיו אומרים: מנין לחזקה ג' שנים? משור המועד, מה שור המועד כיון שנגח ג' נגיחות - נפק לוי מחזקת תם וקם ליה בחזקת מועד, ה"נ כיון דאכלה תלת שנין - נפק לה מרשות מוכר וקיימא לה ברשות לוקח.

רמב"ם ס' קדושה, הלכות מאכלות אסורות, פרק ד' הלכה כ"ב, מצוה (יד) – שלא ליהנות בשור הנסקל. ... שחטו שחיטה כשרה הרי זה אסור בהנייה, ואם אכל מבשרו כזית לוקח (ראה ספר החינוך מנחת חינוך לתת בו שני לאוים לאו של נבילה ולאו של שור הנסקל)

- **מגיד משנה קדושין נ"ו ב'**, פסחים כ"ב ב'
- **מגדל עז** מכילתא משפטים סה"מ ל"ח קפ"ח שור שיצא ליסקל וקדמו בעליו ושחטוהו, בשרו אסור באכילה לכך נאמר ולא יאכל את בשרו ע"כ;
- **ספר הליקוטים** נודע שהוא פטור מסקילה ... במשנה רפ"ו דכריתות
- **ספר המפתח** נאמר בשור הנסקל אחת הנוגחת ואחת הנרבעת בכלל זה ויש חולקין, ב"ק פ"ד ד"ה הממית, מנ"ח מצוות מ' – נ"ב, ע"ח – ב, בעל חי לא חייב מטעם בור.

ספר החינוך מצווה נ"ב שלא לאכול שור הנסקל.

מנחת חינוך מכילתא שמ' כא כח, ולא יאכל את בשרו, ולא דווקא שור אלא אף כל המזיקין בהמה חיה ועוף, אלא שידבר ברגל.

אכילתו והנאתו: שור שנגמר דינו, אם נסקל חוץ ממה שהוא נבלה, עובר עוד בלאו הזה של שור הנסקל, דאסרו הכתוב באכילה. ונוסף לאיסור אכילה אסור גם בהנאה שלא יתנו לנכרי או איזה הנאה, ואפילו העור ושאר דברים כגון גידים ועצמות, הכל אסור בהנאה חוץ מפרש. אם אכל כזית מבשרו לוקח שתיים, משום נבלה ומשום לאו זה (חולין ק"ב, ב) נשחט אחר גמר הדין אכל כזית לוקח, שאלה האם על אכילת עורו לוקח.

הנאה: הר"ם פ"ח מאכלות האסורות הט"ז דאין לוקחין, אבל מכין מכת מרדות ...

הי"ח כל שאסור מן התורה אסור לעשות בו סחורה (כללי לא רק בשור הנסקל)

שור שרבע או נרבע גם כן כך (כריתות כד א, תוס' ד"ה דאמרו לו ...)

נחש שהמית ועיין **ר"מ פ"ה סנהדרין ה"ב** שפסק שם לענין ארי וזאב וכו' ונחש ביחיד ונוהג בזמן הזה ואסור בהנאה, **בבא קמא טו ב**, במתניתין דחמשה מועדין, הן שהן מועדין מתחילתן, א"כ משכחת ליה דיני כופר, גם דהאידיא בתפס.

נוהג בא"י דווקא, לא דווקא אלא שצריך ב"ד סמוכים.
עוף הנסקל ביציו, חלב השור ב"ק מ"ז א' - אסורין
איסור משום נבילה... ועיין תוס' חולין פ"ב ע"א ד"ה ועגלה... למדו מזה לענין עגלה ערופה דיש בה משום אותו ואת בנו
דעריפתה זו היא שחיתתה, ועיין מנחות ק"א ב' ברש"י ד"ה עגלה ובתוס' שם ד"ה ועגלה לענין טומאה... והש"ס פריך בפשיטת
שהוא נבילה.

שמות משפטים כא, כט:

וְאִם שׁוֹר נִגַח הוּא מְתַמָּל שְׁלֶשֶׁם וְהוּעַד בְּבַעְלָיו וְלֹא יִשְׁמְרֵנוּ וְהַמִּית אִישׁ אֹו אִשָּׁה הַשׁוֹר יִסְקַל וְגַם-בְּעַלָיו יִמָּת:

בבלי בבא קמא לז, ב נגח שור יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - פלוגתא דרב ושמואל, דאיתמר: ראתה יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - רב אמר: קבעה לה וסת, ושמואל אמר: עד שתשלש בדילוג. אמר רבא: שמע קול שופר ונגח, קול שופר ונגח, קול שופר ונגח - נעשה מועד לשופרות. פשיטא! מהו דתימא, הך שופר קמא סיוטא בעלמא הוא דנקטיה, קמ"ל.

בבלי נדה סד, גמ' איתמר, ראתה יום חמשה עשר לחדש זה, ויום ט"ז לחדש זה, ויום שבעה עשר לחדש זה. רב אמר: קבעה לה וסת לדילוג. ושמואל אמר: עד שתשלש בדילוג... א"ר פפא: לא אמרן, אלא דקבעתיה תלתא זימני - דצריכי תלתא זימני למעקריה וגו'

בבלי יבמות סד, ב, סה, א וסתות, דתנן: אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים, ואין מטהרת מן הוסת עד שתעקר ממנה שלש פעמים. ושור המועד, דתנן: אין השור נעשה מועד עד שיעידו בו שלשה פעמים.
חידושי הרשב"א יבמות סד, ב ובוסתות משום דמדרבנן ניהו אולינן בהו להקל
שולחן ערוך יורה דעה סימן קפד סעיף א רוב הנשים יש להם וסתות (פי' זמן קבוע אורח כנשים) לראות בזמן ידוע, וגו'
שו"ת יביעי אומר חלק ו - יורה דעה סימן טז דקי"ל וסתות דרבנן, ואמאי הא חזקת ג' פעמים היא חזקה דאורייתא, אלא ע"כ משום דלא הוי גורם המסתבר. ובחזקת דעת (ס"ס קפג) כ', שנ"ל דה"ט דוסתות דרבנן אף שבכל מקום חזקת ג' פעמים דאורייתא, משום דחזקה העשויה להשתנות היא, שכשהאשה באה בימים חדל האורח שהיה לה כבר וכו'. ע"ש.

ואם שור נגח הוא - דרשת הולכי אושא מנין לחזקה ג' שנים? חזקת הבתים ואדמות היא של שלוש שנים מרומזת בפסוק, ובגמרא **בבא קמא לז, ב** נדרשת השוואה בין ג' תאריכי נגיחות שור לג' תאריכי ראיית וסת של אשה לענין קביעת חזקה בנגיחות ובוסתות. רמז לאלו נמצא בפסוק באופן הבא:

מהמלים מתמול שלשם - נדרש המספר שלוש, הוא גם מופיע במלה שלש"ם,

נגח - ג' נגיחות חזקה

נג ח' הו"א - נוטריקון ח'זקת הבתים וסתות אילנות. מחלוקת האם חזקת וסתות מדאורייתא, ולהלכה מדרבנן מפני שזאת חזקה העשויה להשתנות.

שור נגח הוא - ר"ת המלה שנ"ה

וְאִם - פזר מעביר התכונה הנלמדת אחריו למקום אחר: א' שלש שנה לחזקת בתים ואדמות כלולות בבתים; ב' לאילנות; ג' חזקה חודשית של וסתות נשים.

וְאִם - פזר אם צריך לדרוש גם למקומו, לגבי השור עצמו ע"פ **ערוך השולחן חושן משפט סי' שפט סעיפים יג-לא** (ראה בבלי בבא קמא לז, ב ובבלי בבא בתרא כח) עולה כי אפשר כי השור יהיה מועד לימים מרוחקים כגון פעם בחודש או בימי תקיעת שופר ואם במקומו תוקעים רק פעם בשנה וכל פעם נגח באותה קרן שלוש פעמים, או נגף שלוש פעמים או נשך שלוש פעמים ועוד אופני נזק הרי הוא מועד ומשלם נזק שלם.
ואם הרג אדם יסקל.

טט - **וְאִם** - פזר, כעין בנין אב ללמד משור המצוי אל

א] לבעלי חיים אחרים שהתנהגו שלא כדרכם, נעשו מועדים בין לבעלי חיים בין לאדם ותקפו

ב] מהמצוי בשור בקרן לאופני היזק אחרים **בשור** - נגיפה, בעיטה ברגל, ברביצה - שכיבה, לבעלי חיים אחרים כגון בתרנגול במקור, ברגליים, בכנפיים, בצפרניים

ג] בית דין של כ"ג

ד] בעלי חיים מסוכנים בעלי תרבות (שתרבתו אותם וחיותו עם בני אדם) כגון ארי וזאב וכו' ונחש ביחיד, נידונים ביחיד

ה] חלבה (פסחים כב, ב, כז ב) וביצתה (סנהדרין פ א) ועורו, גידים, עצמות, דם אסורים, ולא יתנו לכלבים. היתר הנאה רק בפרש.

ו] כל בעלי החיים שנעשתה בהם או באמצעותם עבירה כגון רובע ונרבע, ע"ז

ז] ע"י פסק הדין נעשה מציאות אחרת ונאסר

פזר הנדרש למקומו התריע על כך שמהשור המצוי והנגיחה המצויה ילמדו דברים אחרים הקשורים לכך.
המלים והמית איש מגלות את תוכן ההתרעה כי מדובר מהמצוי אל בעלי חיים שונים, ועל אופני מיתה שונים,
והמית איש - מרכא טפחא, כעין יתור לרבות על הנגיחה את הנשיכה, דחיפה, בעיטה, רביצה ועוד.

הוכחה אחרת לחזקת הבתים שלש שנים הביא ר' אלכסנדר שיכמנטר הי"ו

דברי הימים ב' ד, ד, ה:

[ד] עוֹמֵד עַל-שָׁנַיִם עֹשֶׂר בְּקֶרַךְ שְׁלֹשָׁה פָּנִים | צְפוּנָה וְשְׁלוֹשָׁה פָּנִים | יָמָה וְשְׁלוֹשָׁה פָּנִים נִגְבָּה וְשְׁלֹשָׁה פָּנִים

מִזְבְּחָהּ וְהִים עֲלֵיהֶם מִלְמַעְלָה וְכָל־אֲחֵרֵיהֶם בְּיָתֶהּ:

[ה] וְעָבְרוּ מִפָּח וּשְׁפָתוֹ כַּמַּעֲשָׂה שְׁפַת־כּוֹס פָּרַח שׁוֹשְׁנָה מִחֲנֻזִיק בַּתִּים שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים יָקוּל: ס

דברי הימים ב' ד,ה: וְעָבְרוּ מִפָּח וּשְׁפָתוֹ כַּמַּעֲשָׂה שְׁפַת־כּוֹס פָּרַח שׁוֹשְׁנָה מִחֲנֻזִיק בַּתִּים שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים יָקוּל: ס

אותיות שנה מחנזיק בתים שלשת הם בדיוק אותיות חזקת הבתים שלש שנים

בשני הפסוקים המובאים בהקשר לחזקת הבתים שלש שנים קיים קשר לבקר, שעדיין צריך לבררו. בפסוק **שמות משפטים**

כא,כט: חזקת הבתים מרומזת בשור – היינו בקר, והפסוק דברי הימים ב ד,ה: המכיל אותיות חזקת הבתים שלש שנים

הוא המשכו של פסוק המזכיר בקר.

וְאִם שׁוֹר - פזר, תלישא-קטנה,

תלישא-קטנה מרמזת לדרוש אומדנת כופר לשור המועד. ע"פ בבלי **בבא קמא מא,א** שור שנגח אדם ומת הורגים השור. אבל שור מועד (כא, ל) ישלם גם כופר. נידון שיש אומדנא של ניגחים ע"י תם האם ימותו ואז השור ההורג אדם בנגיחה השלישית או הרביעית (מחלוקת) נהיה מועד ומתחייב בכופר.

וְאִם שׁוֹר נִגְחָה הוּא - פזר תלישא-קטנה!

תלישא-קטנה מרמזת גם לשיעורין איסור הנאה בפרוטה, איסור אכילה בכזית בשחיטת השור אחר גמר דין על בשר ועל העור

נלמד מ-(כא, כח) **אֶת־בְּשָׂרֹו**

פזר – אפשרות ועל בסיס זה פסק הרב עובדיה יוסף הי"ו כי עור אדם מת מותר בהנאה לטיפול רפואה לחולה

8 **דוגמאות קדמא ואזלא ושילוב תלישא**

דוגמאות לתבנית טעמים קדמא ואזלא:

תפקיד - מוקדם ומאוחר על התוכן **בראשית ח"ש כה,ט: וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ,**

וגם תפקיד - ענין מרכזי בקרא אליו מתיחסים פרטים אחרים בתוכן **וַיִּצְחָק וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנֵיוֹ אֶל־מַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה**

מלמד כי יש מוקדם ומאוחר בענין אחד, ומלמד כי ישמעאל חזר בתשובה כי הוליד את יצחק לפניו ולכן נכתב יצחק לפני ישמעאל.

דוגמא המשלבת תלישא-קטנה ו- קדמא ואזלא:

קדמא ואזלא - תפקיד המרמז על לימוד בכלל ופרט, **דברים ואה יד,ב: (וַנִּתְחַף הַכֶּסֶף בְּכָל) אֲשֶׁר־תֵּאֱוָה נִפְשָׁךְ,**

והמשכו הם הפרטים.

תלישא-קטנה - תפקיד מחיצון, **דברים ואה יד,ב: (וַנִּתְחַף הַכֶּסֶף) בְּכָל** תלישא-קטנה, מלמד על הגבלת החלפת כסף

מעשר שני והקנין לתוך המחיצות של ירושלים.

9 **דוגמא המשלבת רביע ... תלישא**

דוגמא שבמרכזה תבנית טעמים רביע ... תלישא-גדולה:

רביע - תפקיד מספר הלימודים ארבע

תלישא-גדולה – תפקיד שיעורין, מחיצין, דרגות בשכר ועונש

זרקא סגול – תפקיד תוספת חלקית על הכתוב

שמות בשלח טו,כט

רְאוּ כִּי־הוּא נִתֵּן לָכֶם הַשֶּׁבֶת

עַל־כֵּן הוּא נִתֵּן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יּוֹמִים

שָׁבוּ אִישׁ תַּחְתּוּיֹוֹ אֶל־יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי:

אפשר כי מלמד על ארבעה שיעורין: תוספות זמן לשבת, תחום ארבע אמות לשובת במדבר, תחום אלפיים אמה להליכה מעבר

לעיר, שיעור העברה ברשות הרבים, עד ארבע אמות פטור

רְאוּ - רביע, מתריע על ארבעה לימודי שיעורין

רְאוּ ... עַל־כֵּן – רביע ... תלישא-גדולה - פותח ענין במספר לימודים השווה ארבע, ומלמד על ארבעה שיעורין על התוכן

שאחרי הרביע, היינו לפני ואחרי תלישא-גדולה

כִּי־הוּא נִתֵּן לָכֶם הַשֶּׁבֶת - זרקא מונח מונח סגול, **שיעור ראשון** כאשר תבנית הטעמים זרקא מונח מונח סגול בתפקיד שתי

תוספות חלקיות מענין התוכן המטועם,

מלמד דרשת תוספות זמן לפני ואחרי השבת

עַל־כֵּן – תלישא-גדולה בתפקיד שיעורין כנ"ל ובתפקיד מחיצין שיוסבר להלן

עַל־כֵּן ... לָכֶם - תלישא-גדולה ... תביר בתפקיד אפשרות לחישוב חשבוני מהתוכן (ולא בורר הקשר למסקנה)

עַל־כֵּן הוּא נִתֵּן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יּוֹמִים מלמד ע"פ דעת זקנים מבעלי התוספות העושה

חשבון על לחם אחד או שני לחם בכל סעודת שבת, ונמצא במחלוקת בפוסקים האם זה דאורייתא או

מדרבנן

שָׁבוּ אִישׁ תַּחְתּוּיֹוֹ – מונח לגרמיה מונח רביע, שיעור שני חישוב חשבוני של רבוע

מלמד תחום לשובת במדבר ארבע אמות או שמונה אמות לכל כיוון
אל-יצא איש ממקומו ביום השביעי: – לא נבדק כיצד תבנית הטעמים מלמדת על הדרשות

שיעור שלישי תחום שבת 2000 אמה היינו מיל, או 12 מיל
שיעור רביעי העברה ברשות הרבים, פחות מארבע אמות פטור

על-כן ... אל-יצא – תלישא-גדולה בתפקיד מחיצין –

מלמד על מלאכת הוצאה מרשות לרשות כי כל רשות בכעין מחיצה לעצמה

על-כן - תלישא-גדולה בתפקיד דרגות בשכר ועונש.

מלמד על שיעורים ועונשים בידי בית דין של מעלה ובי"ד של מטה על מלאכת מחשבת של הוצאה
ביום השבת ועל ארבעה שיעורין הנ"ל.

10 דוגמא המשלבת זקף-גדול ... תלישא

דוגמא שבמרכזה תבנית טעמים זקף-גדול ו- תלישא-גדולה במרחק של פסוקים:

זקף-גדול - תפקיד של שלוש נקודות כאשר אחת באופן אחר ושתיים באופן אחר.

תלישא-גדולה - תפקיד שיעורין,

הבסיס לסוגיה משנה נגעים פי"ג מ"ח ללא הפסוקים. בבלי שבת כ"ב, מביא הפסוקים.

ויקרא תזריע י"ג והבגד (כי-יהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים):

ויקרא תזריע י"ג זאת (תורת נגע-צרעת בגד הצמר או הפשתים או השתל או הערב או פל-קלי-גור לטהרו או לטמאו: פ)

ויקרא תזריע י"ג והבגד ... זאת – זקף-גדול ... תלישא-גדולה, אפשר כי מלמד על שלושה שיעורים:

שיעור ראשון ג' על ג' אצבעות לבגד צמר ופשתים לקבל טומאת נגע צרעת ע"פ בבלי שבת כ"ב

שיעור שני ושלישי שני שיעורין לטמא בית טהור ע"י בגד טמא בנגע צרעת (רוב ג' על ג' אצבעות בשטח או כזית בנפח)

ע"פ רמב"ם ספר טהרה טומאת צרעת פי"ג הי"ד